



COLUMBIA

1980. máj. 27. kedd reggel

Gizikém!

Bogotában vagyok, végre van levegő, és van idő is bőven: most majd tudok sokat írni.

Ha jól számolom, ötödik leveletem adtam fel tegnap a panamai repülőtéren, amiben a repülőkalandot írtam le. E szerint ez a levél a hatodik.

Folytatom tehát:

Panamába megérkezve ránk tört a hőség és a rettenetes páratartalom. Mosókonyha. És a közbiztonság hiánya! Erre fel is hívták a figyelmünket, de ékebben beszéltek a példák. Már azzal a hírrel vártak, hogy az előző csoporttal érkező Horváth Jenő Kálmánt kirabolták. A tengerparti sétányon, fényes nappal! Ráadásul nem is volt egyedül. Történt pedig egy pillanat alatt, a következőképpen: A "város szívében" lévő szállótól (így is hirdeti magát a hotel) két-három utcányira levő öböl-parti sétányra ballagott ki három szép szál énekes fiú. A mellvéden üldögélt két békésnek látszó néger suhanc. Mikor előttük mentek el, leugrottak, oldalról feléjük futottak, és az egyik a futás lendületével fokozott erővel kitépte Kálmán kezéből a redikült¹. Oly erővel, hogy a szíj elszakadt, és a csuklóján maradt. Tovább rohantak át az úton, és mire három fiú felocsúdott, már el is tűntek az út túloldalán lévő síkatorokban. Közel 300 \$, útlevél, feljegyzések, stb., minden oda! Rendőrautó volt a közelben, segítettek is volna, de ki talál meg két feketét ebben a dzsumbujban? Kész, ügynek vége, illetve rendőrségi jegyzőkönyv készült, aminek alapján majd valami pót-útlevelet lehet csináltatni.

Ettől kezdve meglehetősen óvatosak voltunk, érthető! Sehova nem mentünk, és semmit nem láttunk ebből a gyönyörű fekvésű, szép épületekkel és csodás kertekkel gazdag városból. Csak a buszról valamicskét a repülőtérrel jövet-menet, és a csatorna-kiránduláson. De a kalandoknak még nincs vége!

¹kézitáska régiesen

Vasárnap délelőtt, lévén az üzletek zárva, a szállótól 2 sarokra levő bolt-sorig kellett elmenni, kenyeret, italt, stb. venni. Sokan voltunk. A kólát és sört áruló üzlet - pici boltocska - előtt meg sorba álltunk. Körülvettek bennünket olyan mindenféle emberek, egy férfi meg egy asszony művészekedésbe kezdett. Hamar rájöttünk a figyelemelterelési kísérletre, nem oszlottunk szét, megvártuk egymást s egy tömbben távoztunk. Voltunk vagy tízen, főleg zenészek, de énekesek, táncosok is vegyesen. Vagy 20 m-rel odébb megállt egy taxi - talán látta a jelenetet - és kiszólt. Rövid beszélgetés után megértettük, hogy figyelmeztet bennünket: tovább semmi esetre se menjünk, s legjobb, ha innen is minél gyorsabban elhordjuk magunkat! Rendes volt.

Banánt vettem, egy bő kilót 40 centért. Itt minden olcsó. Aztán iszkiri haza. De még nincs vége:

Délután Sárközi Misi a szálló bejáratától mintegy 30 méterre, a sarkon nézelődött. Egy suhanc belekapott a nadrágzsebébe, letépte, de úgy, hogy térdig szakadt a nadrágja. Védekezni próbált, erre leütötte!! Szegénynek két nagy véraláfutásos ütés van az arcán. Meg több, mint 300 dollárja bánja. Szóval ez Panama. És Columbiára még különbeket jósolnak.

A panamai szálló jó, kondicionált. Persze a hőségből, csurom vizesen izzadva nem egy öröm bejönni a jéghideg hotelbe. Szerintem csoda, hogy még senki sem kapott tüdőgyulladást. Szobám jó, kilátás a tengerre, minden kényelem, TV. Csak éppen a kondicionáló nem az igazi. Fújni fúj, mint a vihar, de nem hűt. Egyszerűen a kinti forró és nedves levegőt nyomja be a szobába. Nem lehetett használni, csak szellőztetésre. Egy szenvedés az egész. A trópus nem nekem való!!

A vásárlással – mint már írtam – második csoportban való érkezésünk miatt nagyon rosszul jártunk. Itt minden nagyon olcsó, még a japán áraknál is kedvezőbb! Talán szerencse, hogy a szállóban levő fotó-rádió üzlet külön kérésre hajlandó volt 12-kor kinyitni. Eszi, nem eszi, nem kap mást alapon itt lehetett vásárolni. Persze tömeg, végén már szemtelen kiszolgálás. Nagy keservesen vettem egy SONY kis-magnót. Kitűnő! 100 dollár + kazetta és elemek. Mától ebbe fogom belemesélni azt, ami a levélbe már nem fér bele.

Vasárnap délben kivittek a csatornához. Jó messzire, az első zsiliphez. Nem volt valami nagy látványosság. Betereltek egy kifejezetten turisták számára kialakított „néző-helyre”. Szerencsére éppen volt egy közép nagyságú hajó benn, már befejezte a zsilipelést. Ezt láttuk aztán tovább menni is. A később induló busz utasai már a hajót sem látták. Azt hittük, vendégek vagyunk, de kiderült, hogy a látónivalóért 2 dollárt kell fizetni! Megérte? Talán. Utána kerülővel mentünk vissza a szállóba: megmutatták azt a nevezetes csatorna-hidat, amit fényképen (vagy Tv-ben?) már otthon is láttam. Ez viszont szép volt. Jól lehetett fényképezni, sz öblöt, kis hegyeket is. (50 fok!) Egyszóval : láttam a Panama-csatornát.



A kirándulás után következett a már említett vásárlási kényszerűség, alig ettem valamit ebédre (főleg banánt) és már mehettünk is az első előadásra.

A színházban (valami rémes hodály) nem volt kondicionálás, csak a nézőtéren voltak ventilátorok. Az öltözőben meg a színpadon izzadtunk mint a ló. Aztán a második előadás után ezek a csuromvizes jelmezek mentek a ládába! Itt a bogotai, tegnapi előadáson az ingeket például inkább priznicnek lehetett volna használni. A vastag mellényekből meg majdnemhogyan facsarni lehetett a vizet. Egyre kevésbé gyönyör ez az utazás.

Az esti előadás után éjfélkor kerültem ágyba, reggel 6-kor ébresztő! És megint csomagolás, bőröndleadás, stb., félóra busz, a reptér, ott várakozás egyik teremben, másikon, harmadikon, végre beszállás. A gépen jó kaja volt, többek közt egy komoly darab fehérpecsenye. Még whiskyt is adtak. Mindent bedolgoztam.

Jó órás repülés után szálltunk ki Bogotában, friss levegőben, hűvösben. Azóta is szinte fázom, 18-20 fok lehet, hol szemereg az eső, hol süt a nap.

Itt aztán alapos eligazítást kaptunk az itteni nagykövettől a közbiztonságról, meg az egyéb óvakodásokról: víz nem iható, még az sem, amit a szállodában, külön kancsóban bekészítenek; gyümölcsök mind fertőzöttek, különösen a zöldségfélék; semmiféle dzsúsz nem fogyasztható, bárhol is adják. Mindent mindenhol ellopnak és elrabolnak, felelősséget sehol semmiért nem vállalnak. (Valóban: a szállodai szobában feltűnően ki van írva, hogy csak a széfben letett holmikért kezkeskednek; széf napi 5 pezo, ami nagyon olcsó: 1\$=42 pezo) Az autósok órájukat a jobb kezükön viselik, mert benyúlnak az ablakon és letépi. Megfigyeltük, valóban így van! Senki ékszer nem visel, se a nyakában, sem a fülén. Látjuk, hogy még a kisebb üzletek ajtajában is fegyveres őr áll. És hangsúlyozták: a szálló kapuján ne legyen valaki egyedül menjen ki, de még kettesével sem; inkább 8-10 ember várja össze egymást. Rémes! Pedig a város nagyon szép. Félkörben magas hegyek övezik, s a hegyek előtt karcsú felhőkarcolók kerítik a középen elhelyezkedő óvárost, ami szépen rekonstruált, és nagyon hangulatos. Kár! S hétfőig kell itt kibírni!

Ötödik emeleti szobám amúgy kellemes, az ablak előtt egy magas tűzfal, kilátás nincs, s a nap se süt be: 150V van! Ez azt jelenti, hogy a borotva 220-on alig rezeg, a szórt alig viszi, 110-re meg nem merem bekapcsolni. A 220-as körték alig világítanak. De a spirál egész jól megy, fel is tudja forralni a vizet, a 100V nem tudta, csak felmelegíteni.

Élelmiszerekkel jól állok, még csak a kolbász és a vaj fogyott el teljesen. Kávém is lesz még a hét végéig. A nagy babkonzervet most ettük meg Attilával ebédre. Csudára jól laktam. S Attila rezsója remekül működik. Már aludtam is egy órát, most $\frac{1}{4}$ 4. 6-kor indulunk előadásra.

A tegnapi előadás egy különösen szép, bizonyára régi, de teljesen korszerű épületben volt. Igazi szép és jó színház. Igen gyöngye sikerrel. Igaz, az előadás sem volt valami jó. Mindenki fáradt volt, kialvatlan, tele aggodalommal és félelemmel. Majd javul.

Szerencsére jól érzem magam. Igazi edzett, rutinos utazónak bizonyulok. Se a fejem nem fáj, sem mással nincs baj, mint majd mindenkinek. A gyógyszereimet sem szedem, nincs rá szükség. A hangulatom is optimista, de csak egyben: ki fogom bírni, ha keservesen is, a hátralévő négy és fél hetet!

Eddigi veszteségeim: a kávé poharam már az első repüléskor beletört a szájvizes pohárba. Mindkettőt kidobtam. A pulóveremet valahol Mexicóban megcsapták, fogalmam sincs hol, mert nem használtam. A pizsamámat elhagytam Mexicóban; kétágyas szobában laktam egyedül, s most már bizonyos - mert mással is előfordult, csak rájött -, a vetetlen ágyba ágyazták be, s ott nem kerestem. Costa Ricába repülve jó nagy ütést kaphatott a bőröndöm, mert a spirál alumínium pohara tojás lett – ki lehetett azért kerekre nyomkodni, és a borotva dobozában lévő tükör összetört. Mindez meglehetősen bosszantó. Remélem más már nem lesz. Ja, és az elektromos öngyújtó, ami már a második napon kinyiffant!

Már mennék haza!

Sokat gondolok Rád, rátok, s a viszont látásig csókollak:

Miklós